

“मीठे बच्चे- तिमी जति-जति बाबालाई प्रेमले याद गर्छौ त्यति-त्यति आशीर्वाद मिल्छ, पाप काटिँदै जान्छ।”

प्रश्न:- बाबा बच्चाहरूलाई कुन धर्ममा टिकनको लागि मत दिनुहुन्छ?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी आफ्नो विचित्रताको धर्ममा टिक, चित्रको धर्ममा होइन। जसरी बाबा विदेही, विचित्र हुनुहुन्छ त्यसैगरी तिमी बच्चाहरू पनि विचित्र छौ फेरि यहाँ चित्रमा (शरीरमा) आउँछौ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- विचित्र बन, आफ्नो स्वधर्ममा टिक। देह-अभिमानमा नआऊ।

प्रश्न:- भगवान पनि ड्रामा अनुसार कुन कुराको लागि बाँधिनु भएको छ?

उत्तर:- ड्रामा अनुसार बच्चाहरूलाई पतितबाट पावन बनाउनको लागि भगवान पनि बाँधिनुभएको छ। उहाँलाई आउनै पर्छ पुरुषोत्तम संगमयुगमा।

ओम् शान्ति। बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, जब ओम् शान्ति भनिन्छ अर्थात् आफ्नो आत्माको स्वधर्मको परिचय दिइन्छ। त्यसैले बाबा पनि स्वतः याद आउँछ किनकि याद त हरेक मनुष्यले भगवानलाई नै गर्छन्। केवल भगवानको पूरा परिचय छैन। भगवान आफ्नो र आत्माको परिचय दिनको लागि नै आउनु हुन्छ। पतित-पावन भनिन्छ नै भगवानलाई। पतितबाट पावन बनाउनको लागि नै भगवान पनि ड्रामा अनुसार बाँधिनु भएको छ। उहाँलाई पनि आउनु पर्छ पुरुषोत्तम संगमयुगमा। संगमयुगको ज्ञान पनि दिनुहुन्छ। पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँको बिचमा नै बाबा आउनु हुन्छ। पुरानो दुनियाँलाई मृत्युलोक र नयाँ दुनियाँलाई अमरलोक भनिन्छ। मृत्युलोकमा आयु कम हुन्छ, यो पनि तिमीले जानेका छौ। अकालमा मृत्यु भइरहन्छ। त्यो फेरि हो अमरलोक जहाँ अकालमा मृत्यु हुँदैन किनकि पवित्र हुन्छन्। अपवित्रताले व्यभिचारी बन्छन् र आयु पनि कम हुन्छ। बल पनि कम हुन्छ। सत्ययुगमा पवित्र भएको कारणले अव्यभिचारी हुन्छन्। बल पनि धेरै रहन्छ। बल विना राजाई कसरी प्राप्त गर्न सक्छन्? अवश्य पनि बाबाबाट उनीहरूले आशीर्वाद प्राप्त गरेको हुनुपर्छ। बाबा हुनुहुन्छ सर्वशक्तिमान। आशीर्वाद कसरी लिए होलान्? बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। जसले बेढो याद गरे, उनीहरूले नै आशीर्वाद लिए। आशीर्वाद कुनै माग्ने चीज होइन। यो त मेहनत गर्ने चीज हो। जति बढी याद गर्छौ त्यति बढी आशीर्वाद मिल्छ अर्थात् उच्च पद मिल्छ। याद नै गरेनौ भने आशीर्वाद पनि मिल्छैन। लौकिक पिताले बच्चाहरूलाई कहिल्यै मलाई याद गर भन्दैनन्। उनीहरू सानो उमेरदेखि नै आफैं मम्मा-बाबा भनिरहन्छन्। अंगहरू साना हुन्छन्, ठूला बच्चाहरूले कहिल्यै यसरी बाबा-बाबा, मम्मा-मम्मा भन्दैनन्। उनीहरूको बुद्धिमा रहन्छ- यी हाम्रो माता-पिता हुन्, जसबाट यो वर्सा मिल्नु छ। मुखले भन्ने वा याद गर्ने कुरा रहँदैन। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई र वर्सालाई याद गर। हृदका सम्बन्धलाई छोडेर अब बेहदको सम्बन्धलाई याद गर्नु छ। हाम्रो गति होस् भन्ने सबैले चाहन्छन्। गति भनिन्छ मुक्तिधामलाई। सद्गति भनिन्छ फेरि सुखधाममा आउनुलाई। पहिला आउनेलाई अवश्य सुख नै मिल्छ। बाबा सुखको लागि नै आउनु हुन्छ। अवश्य कुनै कुरा कठिन छ, त्यसैले यसलाई उच्च पढाइ भनिन्छ। जति उच्च पढाइ हुन्छ त्यति गार्हो पनि हुन्छ। सबैले त पास गर्न सक्दैनन्। सबै भन्दा ठूलो परीक्षा थोरै विद्यार्थीले पास गर्छन् किनकि ठूलो परीक्षा पास गरेपछि सरकारलाई पनि धेरै तलब दिनुपर्छ नि। कति विद्यार्थीहरू ठूलो परीक्षा पास गरेर पनि त्यसै बसेका हुन्छन्। सरकारको पासमा यति पैसा हुँदैन जसले धेरै तलब दिन सकोस्। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ- जति धेरै पढ्छौ त्यति उच्च पद पाउने छौ। सबै राजा वा धनी बन्छन् यस्तो पनि होइन। सारा कुरा पढाइमा भर पर्छ। भक्तिलाई पढाइ भनिदैन। यो त हो रूहानी ज्ञान, जुन रूहानी बाबाले पढाउनु हुन्छ। कति उच्च पढाइ छ। बच्चाहरूलाई गार्हो लाग्छ किनकि बाबालाई याद गर्दैनन्। त्यसैले चरित्र पनि सुध्दैन। जसले राम्रोसँग याद गर्छन् उनीहरूको चरित्र पनि राम्रो हुन्छ। धेरै मीठा सेवाधारी बन्दै जान्छन्। चरित्र असल छैन भने कसैले मन पनि पराउँदैन। जो फेल हुन्छन्, अवश्य चरित्रमा नै गडबडी छ। श्री लक्ष्मी-नारायणको चरित्र धेरै राम्रो छ। रामको दुई कला कम हुन्छ। रावण राज्यमा झुट खण्ड हुन्छ। सचखण्डमा त अलिकति पनि झुट हुन सक्दैन। रावण राज्यमा छ झुट नै झुट। झुटा मनुष्यहरूलाई दैवी गुणवाला भन्न मिल्दैन। यो बेहदको कुरा हो। अब बाबा भन्नुहुन्छ- यस्ता झुटा कुरा कसैको न त सुन, न सुनाऊ। एक ईश्वरको मतलाई नै सच्चा (लिगल) मत भनिन्छ। मनुष्य मतलाई झुटो (इलिगल) मत भनिन्छ। सच्चा मतले

तिमी उच्च बन्छौ। तर सबै चलन सकदैनन्, त्यसैले झुटा बन्न पुग्छन्। कतिले बाबासँग प्रतिज्ञा पनि गर्छन्- बाबा यो उमेरसम्म हामीले गलत काम गरेका छौं, अब गर्नेछैनौं। सबै भन्दा गलत काम हो विकारको भूत। देह-अभिमानको भूत त सबैमा छ नि। मायावी पुरुषमा देह-अभिमान नै हुन्छ। बाबा त हुनुहुन्छ नै विदेही, विचित्र। त्यसैले बच्चाहरू पनि विचित्र छन्। यो बुझ्नु पर्ने कुरा छ। हामी आत्माहरू विचित्र छौं फेरि यहाँ चित्र (शरीर) मा आउँछौं। अहिले बाबा फेरि भन्नुहुन्छ- विचित्र बन। आफ्नो स्वधर्ममा टिक। चित्रको धर्ममा नटिक। विचित्रताको धर्ममा टिक। देह-अभिमानमा नैआऊ। बाबा कति सम्झाउनु हुन्छ- यसमा यादको धेरै आवश्यकता छ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर्यौं भने तिमी सतोप्रधान, पवित्र बन्छौ। विकारमा जानाले धेरै दण्ड मिल्छ। बाबाको बनेपछि यदि कुनै भूल हुन्छ भने फेरि गायन छ- सद्गुरुका निन्दक ठौर न पाये। यदि तिमी मेरो मतमा चलेर पवित्र बनेनौ भने सय गुणा दण्ड भोग्नु पर्नेछ। विवेक चलाउनु पर्छ। यदि हामी याद गर्न सकदैनौ भने त्यति उच्च पद पनि पाउन सकदैनौं। पुरुषार्थको लागि समय पनि दिनुहुन्छ। तिमीलाई भन्छन् के सबुत छ? भन, जुन तनमा आउनु हुन्छ उनी प्रजापिता ब्रह्मा त मनुष्य हुन् नि। मनुष्यको शरीरको नाम हुन्छ। शिवबाबा न त मनुष्य हुनुहुन्छ, न देवता। उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ। उहाँ त पतित वा पावन बन्नुहुन्छ, उहाँले सम्झाउनु हुन्छ- मलाई याद गर्यौं भने तिमी पाप काटिन्छ। बाबा नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ- तिमी सतोप्रधान थियौ, अहिले तमोप्रधान बनेका छौ। फेरि सतोप्रधान बन्नको लागि मलाई याद गर। यी देवताहरूको योग्यता हेर कस्तो छ? उनीहरूसँग दया माग्नेलाई हेर आश्चर्य लाग्छ- हामी के थियौं। फेरि ८४ जन्ममा यति धेरै गिरेर एकदमै चट भएका छौं।

बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी दैवी घरानाका थियौ। अहिले आफ्नो चालचलनलाई हेर, यस्तो देवी-देवता बन्न सक्छौं? यस्तो होइन, सबै लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। तब त सारा फूलहरूको बगैँचा हुन्छ। शिवबाबालाई केवल गुलाबको फूल नै चढाऊन्- यस्तो होइन, फूल पनि चढाउँछन्, आँक पनि चढाउँछन्। बाबाका बच्चाहरू कुनै त फूल पनि बन्छन्, कुनै आँक पनि बन्छन्। पास फेल त हुन्छन् नै। स्वयं पनि सम्झन्छन्, यस्ता राजा त बन्न सक्दैनौं। आफू समान नै बनाउँदैनन्, धनी कसरी, को बन्छन् त्यो त बाबाले नै जान्नुहुन्छ। पछि गएर तिमी बच्चाहरूले पनि सम्झन्छौ- फलानो बाबाको कति मदतगार छ। कल्प-कल्प जसले जे गरेको छ त्यही गर्नेछ। यसमा फरक पर्न सक्दैन। बाबाले प्वाइन्ट त दिइरहनु हुन्छ। यसरी-यसरी बाबालाई याद गर्नु छ र ट्रान्सफर पनि गर्नु छ। भक्तिमार्गमा तिमी ईश्वर अर्थ गर्छौ। तर ईश्वरलाई जान्दैनौ। यति सम्झन्छौ- भगवान उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ। यस्तो होइन, उच्च भन्दा उच्च नाम-रूपवाला हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ नै निराकार। फेरि उच्च भन्दा उच्च साकार यहाँ छन्। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई देवता भनिन्छ। ब्रह्मा देवताए नमः, विष्णु देवताए नमः फेरि भन्छन् शिव परमात्माए नमः। त्यसैले परमात्मा ठूलो हुनु भयो नि। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई परमात्मा भनिँदैन। मुखले भन्छन् पनि- शिव परमात्माए नमः। त्यसैले अवश्य परमात्मा एक हुनु भयो नि। देवताहरूलाई नमन गर्छन्। मनुष्य लोकमा मनुष्यलाई मनुष्य भनिन्छ। उनलाई फेरि परमात्माए नमः भन्नु- यो त पूरा अज्ञान हो। ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भन्ने कुरा सबैको बुद्धिमा छ। अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ भगवान त एक हुनुहुन्छ। उहाँलाई नै पतित-पावन भनिन्छ। सबैलाई पावन बनाउनु- यो भगवानको नै काम हो। जगतको गुरु कुनै मनुष्य हुन सक्दैन। गुरु पावन हुन्छन् नि। यहाँ त सबै छन् विकारबाट पैदा हुनेवाला। ज्ञानलाई अमृत भनिन्छ, भक्तिलाई अमृत भनिँदैन। भक्तिमार्गमा भक्ति नै चल्छ। सबै मनुष्य भक्तिमा छन्। ज्ञानसागर, जगतका गुरु एकलाई नै भनिन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- बाबा आएर के गर्नुहुन्छ। तत्त्वलाई पनि पवित्र बनाउनु हुन्छ। ड्रामामा उहाँको पार्ट छ। बाबा निमित्त बन्नुहुन्छ सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। अब यो सम्झाउने कसरी? आउन त धेरै आउँछन्। उद्घाटन गर्न आउँछन् भने उनीहरूलाई सन्देश दिइन्छ- होनहार विनाश भन्दा पहिला बेहदको बाबालाई जानेर उहाँबाट नै वर्सा लिनुहोस्। उहाँ हुनुहुन्छ रुहानी बाबा। जति पनि मनुष्य मात्र छन् सबैले फादर भन्छन्। रचयिता हुनुहुन्छ भने अवश्य रचनालाई वर्सा मिल्छ। बेहदका पितालाई कसैले जानेका छैनन्। बाबालाई भुल्नु यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। बेहदका बाबा सबै भन्दा उच्च हुनुहुन्छ, उहाँले कुनै हदको वर्सा त दिनुहुन्न नि। लौकिक पिता हुँदा-हुँदै बेहदका पितालाई सबैले याद गर्छन्। सत्ययुगमा उहाँलाई कसैले याद गर्दैनन् किनकि बेहद सुखको वर्सा मिलेको हुन्छ। अहिले तिमी बाबालाई याद गर्छौ। आत्माले नै याद गर्छ फेरि आत्माले आफूलाई र आफ्नो पितालाई, ड्रामालाई भुल्छ। मायाको छायाँ पर्छ। सतोप्रधान बुद्धिलाई फेरि तमोप्रधान अवश्य हुनु छ। स्मृतिमा आउँछ, नयाँ दुनियाँमा देवी-देवताहरू सतोप्रधान थिए, यो कसैले पनि जान्दैन। दुनियाँ नै सतोप्रधान, स्वर्णिम युग बन्छ। त्यसलाई भनिन्छ नयाँ दुनियाँ। यो हो तमोप्रधान, कलियुग।

यी सबै कुरा बाबाले नै आएर सम्झाउनु हुन्छ। कल्प-कल्प जुन वर्सा तिमी लिन्छौ, पुरुषार्थ अनुसार उही मिल्नु छ। तिमीलाई पनि अहिले थाहा भएको छैन— हामी यस्तो (देवता) थियौं फेरि यसरी तल झर्छौं। बाबाले नै बताउनु हुन्छ— यस्तो-यस्तो हुन्छ। कसैले भन्छन्— कोसिस धेरै गर्छौं तर याद टिक्दैन। यसमा बाबा अथवा टिचरले के गर्ने, कसैले पढ्दैन भने टिचरले के गर्ने? टिचरले आशीर्वाद गर्छौं भने त फेरि सबै पास हुन्छन्। पढाइमा फरक त धेरै रहन्छ। यो हो बिल्कुलै नयाँ पढाइ। यहाँ तिम्रो पासमा अक्सर गरेर गरिब दुःखी नै आउँछन्, धनीहरू आउने छैनन्। दुःखी छन् त्यसैले आउँछन्। धनीहरू सम्झन्छन् हामी त स्वर्गमा बसेका छौं। त कतिदिनमा छैन, जसको त कतिदिनमा छ उनलाई तुरुन्तै निश्चय बसिहाल्छ। निश्चय हुन र संशय हुनमा समय लाग्दैन। मायाले तुरुन्तै भुलाइदिन्छ। समय त लाग्छ नि। यसमा अलमलिनुपर्दैन। आफूमाथि दया गर्नु छ। श्रीमत त मिलिरहन्छ। कति सहज कुरा बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर।

तिमीलाई थाहा छ— यो हो नै मृत्युलोक। त्यो हो अमरलोक। त्यहाँ अकालमा मृत्यु हुँदैन। कलासमा विद्यार्थी नम्बरवार बस्छन् नि। यो पनि स्कुल हो नि। ब्राह्मणीसँग सोधिन्छ— तिम्रो पासमा नम्बरवार होसियार बच्चाहरू को-को छन्? जसले राम्ररी पढ्छन् उनीहरू दाहिनेतर्फ हुनुपर्छ। दाहिने हातको महत्त्व हुन्छ नि। पूजा आदि पनि दाहिने हातले गरिन्छ। बच्चाहरूले चिन्तन गरिराख्नु— सत्ययुगमा के-के होला। सत्ययुग याद आयो भने सत् बाबा पनि याद आउने छ। बाबाले हामीलाई सत्ययुगको मालिक बनाउनु हुन्छ। हामीलाई यो बादशाही कसरी मिलेको छ यो कुरा त्यहाँ याद रहदैन। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यी लक्ष्मी-नारायणमा पनि यो ज्ञान हुँदैन। बाबाले हरेक कुरा राम्रोसँग सम्झाइरहनु हुन्छ। जसले कल्प पहिला बुझेका थिए, उनीहरूले अवश्य बुझ्छन्। फेरि पनि पुरुषार्थ गर्नुपर्छ नि। बाबा आउनु हुन्छ नै पढाउनको लागि। यो पढाइ हो, यसमा धेरै समझ चाहिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यो रूहानी पढाइ धेरै उच्च र कठिन छ, यसमा पास हुनको लागि बाबाको यादद्वारा आशीर्वाद लिनु छ। आफ्नो चरित्र सुधार्नु छ।

२) अब कुनै गलत काम गर्नु छैन। विचित्र बनेर आफ्नो स्वधर्ममा टिक्नु छ र विचित्र बाबाको सच्चा मतमा चल्नु छ।

वरदान:- परमात्म लवमा लीन हुने वा मिलनमा मग्न हुने सच्चा स्नेही भव स्नेहको निशानी गायन गरिन्छ— दुई भएर पनि दुई नभई मिलेर एउटै हुनु, यसैलाई समाहित हुनु भनिन्छ। भक्तहरूले यसै स्नेहको स्थितिलाई समाहित हुनु वा लीन हुनु भनिदिएका छन्। लवमा लीन हुनु— यो स्थिति हो तर स्थितिको सट्टा उनीहरूले आत्माको अस्तित्व सधैंको लागि समाप्त हुनु सम्झिएका छन्। तिमी बच्चाहरू जब बाबाको वा रूहानी माशुकको मिलनमा मग्न हुन्छौ तब समान बन्छौ।

स्लोगन:- अन्तर्मुखी ऊ नै हो जो व्यर्थ संकल्पहरूबाट मनको मौन राख्छ।